

**Rvperti Ab||batis Monasterii || Tvitiensis Ordinis S.
Benedicti The||ologi antiqui, Opera duo, ut egregia sanè,
ita diu desiderata, multoq[ue] || labore perquisita, ac
sumptu haud ita modico ...**

Rupert <von Deutz>

Colonia, M. D. XXVI.

VD16 R 3796

De distantia, fidei, quod & magna fides, & modica fides, & minima fides,
certas ob causas nominentur in uerbis domini.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71860](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71860)

Psal. 76. Quam ob rem, sicut vere uanitate illam contemnit, dicens cum Psalmita, rennuit consolati
 anima mea. Quia ergo non est ibi tale secretum, noli (ait) de Lamuel regibus, id est supbis, dare
 uinum. ¶ Plerumque accidit, ut talium quispiam, gustata (ut sibi uisum est) aliqua uini huius
 portiuncula, scilicet accepto sapientiae suae scientiae sermone, siue prophetia, siue generi-
 bus linguarum, siue aliquo caeterorum charismatum quae distribuit idem spiritus, idem
 dominus, idem deus, diuidens singulis prout uult: ueretur eo in superbia faceretque haereses,
 & schismata. Hoc est quod dicit de regibus illis. Ne forte bibant & obliuiscantur iudicioque
 & mutant causam filiorum pauperis. Obliuiscuntur namque iudicioque haeretici, dum male iu-
 dicant uel sentiunt de scripturis sanctis, & hoc est mutare causam filiorum pauperis, trans-
 gredi uel transferre terminos fidei, quae propria causa est filiorum pauperis, scilicet Christi,
 qui cum diues esset (ait apostolus) pro nobis pauper factus est. ¶ Quibus ergo uel qualibus
 debetur uinum consolationis huius? Date (inquit) siceram merentibus, & uinum his qui amaro
 sunt animo. Merentes illi sunt, amaro animo illi sunt, quibus est praesentis uitae taedium, & futu-
 ra desiderium, & iccirco laudant magis mortuos quam uiuentes, sicut dicit Ecclesiastes: quod cognos-
 cunt lachrymosum exilium suum, iuxta illud. Super flumina Babylonis illic sedimus & fleuimus,
 dum recordaremur Syon. Isti bibant, isti spiritum paraclitum accipiant, & obliuiscantur huiusce ege-
 statis suae, & doloris hominum non recordentur amplius: certi facti ex isto pignore, quod pedes san-
 ctorum iam sunt stantes in atrijs tuis Hierusalem, ubi nulla est egestas, & dolor non erit ultra.
 ¶ Quod merentium sanctorum, & amaritudo animi eorum descendat ex magna uirtute
 te fidei, & iccirco consolatione spiritus sancti digni sint. Cap. XIII.

Igitur dulcis meror: & o amabilis amaritudo animi, tam magnam habens re-
 muneracionem gaudij sancti, tam iocundam uisitationem tanti domini, tam su-
 auem consolacionem tanti paracliti, unde te habet spiritus hominis: unde illi p-
 misisti: Nimirum ex uirtute fidei, & uerum illi testimonium perhibes quod fi-
 des eius magna sit. Nisi enim fidem haberet in penetralibus suis, non incederet merens, non
 esset amaro animo, non se cognosceret aegenum & pauperem, non diceret (uerbi gratia)
 quod dixit rex praepotens & splendidus in gloria regni sui. Ecce sicut oculi seruatorum in man-
 nibus dominorum suorum, sicut oculi ancillarum in manibus dominae suae, ita oculi nostri ad
 dominum deum nostrum, donec misereatur nostri: Nesciret dicere, quia multum repleti
 sumus despectione, nesciret quale uel quantum in Adama honore perdidit, quantum in illo obpro-
 brium, quantum despectionem hereditauit. Hoc etenim scire, fidei est: Fides autem ipsa hominis ui-
 ta est. Unde & Dominus in Propheta dicit, & Apostolus meminit, iustus autem ex fide
 sua uiuit, siue, iustus autem meus ex fide uiuit. ¶ Pulchrum ergo & pium est uide-
 re, hunc introitum paracliti, ubi stanti illi ad hostium & pulsanti fides ianuam aperit, & ille
 ingressus demittit se dignantissima inclinatione in amplexum fidei, & coenat cum illa, &
 ipsa cum eo. Nunquid enim soli filio dei dicere coepit, ecce sto ad ostium & pulso: si quis au-
 dierit uocem meam, & aperuerit ianuam, introibo ad illum, & cenabo cum illo, & ipse mecum,
 & non etiam spiritui paraclito? Immo & huic, nam ipse filius dei siue uerbum dei, nunquam
 nisi per spiritum sanctum, huc ad manendum introire consueuit. Ipse spiritus sanctus dux
 est itineris siue introitionis, & miro atque ineffabili modo, cum ipse sit donum patris & filij,
 cum eo modo, de quo nunc agimus, scilicet sensibili gratia, quae magna prerogatiua est, intro-
 ierit, & patrem dat & filium, id est, cognitionem efficit patris & filij.

¶ De distantia fidei, quod & magna fides, & modica fides, & minima fides, cer-
 tas ob causas nominentur in uerbis domini. Cap. XV.

T nos quidem fere omnes fidem habemus, etenim sine fide (ait apostolus) impossi-
 le est placere deo: sed magna fide non omnes habemus, unde & eiusmodi gratiam
 non omnes accepimus. Denique est & magna fides, est & modica fides, est & mini-
 ma fides. Si non ita esset, non diceret alibi dominus, magna est fides tua, & alibi, quod ei
 modicum est tuis modicae fidei, & alibi, quanto magis uos minime fidei. De tribus istis differentiis
 breuiter aliquid pro elucidatione dicendum est. ¶ Minima fides est, ubi homines Christiani qui
 dem, & Christum confitentur, sed in seculari conuersatione uiuentes, ita de crastino cogitant &
 solliciti sunt, dicentes, quid manducabimus aut quid bibemus aut quid operiemur: ut propter hanc
 sollicitudinem

Haeretici abu-
 runt uino spi-
 ritus sancti.
 I. Cor. 12.
 Prouer. 31.

2. Cor. 8
 Vinum dari
 merentibus
 quid sit.
 Eccl. 4
 Psal. 136

Ephe. 1.
 Apo. 21.

Fides facit ho-
 minem recte
 merentem.

Psal. 132

Abac. 2
 Roma. 1.
 Hebr. 10
 Apoca. 3

Hebr. 11.
 Math. 13
 Idem. 8
 Lucae. 12.
 Minima.

sollicitudinem acriorem uitam aggredi subterfugiant, & penè desperent de cura dei, si in aliquo horum uel ad tempus deficiant. Ideo dominus dicit. Si autem scœnum, quod hodie est, & cras in clybanum mittitur, deus sic uestit, quantò magis uos minimæ fidei? ¶ Modi cætero fides est, ubi propter metum mortis, sub articulo persecutionis, uocem quis abscedit Christianæ confessionis: quod fecit Petrus ubi Christum negauit & cæteri apostoli, qui relicto eo, omnes fugerunt. Ideo & Petro dixit, cum cœpisset mergi, quia uidens uctum ualidum timuit, modicæ fidei quare dubitasti? similiter & in alia tempestate, tam Petro, q̄ cæteris discipulis, quid timidi estis modicæ fidei? Vtraq; nanq; tempestat, futuramurbationem Iudæorum significabat. Prima, ubi scriptum est, ipse uero dormiebat, cū nauicula operiretur fluctibus. Eius rei signum erat, quod dormiente domino dormitione mortis, discipulorum fides habebat periclitari. Secunda, ubi uenit ad eos ambulās supra mare, & apprehendit manum Petri clamantis quia dubitans cœperat mergi, signum fuit resurrectionis in eo ipso quod supra mare ambulauit, ambulaturus super fluctus mortis, sicut scriptum est. Qui ascendit super occasum, dominus nomen illi, & consolaturus eundem Petrum ut non amitteret gradum apostolicum, qui tunc utiq; clamauit eo quod cœpisset mergi, quando egressus foras, amarè fleuit, & dominus lachrymantem respexit. ¶ Porro magna fides est, ubi tam apostoli q̄ cæteri sancti, non solum mori non timuerunt, uerū etiā mori propter uitā æternā præoptauerunt, secundū exemplū illorū trium puerorū, qui cū dixisset regi Nabuchodonosor, ecce enim deus, quē colimus, potest eripere nos de camino ignis ardētis, & de manibus tuis rex liberare, addiderūt adhuc. Quis si noluerit, notū sit tibi rex, quia deos tuos nō colimus, & statuā auream quā erexisti nō adoramus.

¶ Item de magnæ fidei merore siue amaritudine, & de eo quod Salomon loquitur, cor quod nouit amaritudinem anime sue, in gaudio eius non miscebitur extraneus. Cap. XVI.

Nimirum ad hanc fidem pertinet ille dolor merentium, uel eorū qui amaro animo sunt, propterea quia diu peregrinantur à dño dñi in corpore uiuunt, & nullam ab hoc seculo consolationē recipere uolunt. Gemunt gemūt, nec saltem iccirco gemunt quia morituri sunt, sed iccirco quia uiuunt; & iccirco uitā ipsam desunt, quia uiuendo peccare timent. Ibi est locus, ibi causa postulat, ut eo (quo iam dictum est) modo spiret spūs, qui ubi uult spirat. Quo fructu? Cuius rei effectus? Nimirū, ut donū aliquod suimet infusione tribuat, & tribuendo quasi manu piæ cōsolationis faciem plorantis animæ demulceat, & lachrymam eius abstergat, & quasdam percipiat gaudij primitias, ut mitiget ei à diebus malis, & patienter uiuat, donec ueniat tempus suæ uocationis & sedens homo solitarius cum deo loquatur quotiens uult, & in dono quod accepit exerceatur. Hinc est illud. Cor quod nouit amaritudinem animæ suæ, in gaudio eius non miscebitur extraneus. Quenam est amaritudo animæ, nisi peregrinatio ista, pro qua uel cuius intuitu dicit (ut iam supra memoratū est) Psalmista, heu mihi, quia incolatus meus prolongatus est, multum incola fuit anima mea, rennuuit cōsolari anima mea. ¶ At uero istā amaritudinem dulcedinē putant, nō peregrinationē, sed patriā existimant uitę huius morā aliquātuā. Et quidē amara illis est mors corporis, immo & ipsa memoria mortis, quō Sapiens dicit o mors q̄ amara est memoria tua homini pacem habenti in substantijs suis, uiro quieto & cuius uitæ directæ sunt in omnibus, & adhuc ualentī accipere cibum. Sed causam mortis, quæ uere amaritudo est, nō considerant, quod per peccatum mors introierit in hūc mundum, non recogitant. ¶ Non parua ergo seiunctione lugentes seiungit à non lugentibus, dicendo, cor quod nouit amaritudinem animæ suæ, in gaudio eius non miscebitur extraneus, & hoc idem est quod saluator ait. Beati qui lugent, quoniā ipsi cōsolabūtur. Quod enī est gaudiū cordis illius, nisi cōsolatio paraclēti huius sancti spūs, uisitantis cor illud propter scientiā amaritudinis ipsius? Et bene de isto gaudio dicit, quia in eo nō miscebitur extraneus. Ipse est enī spiritus ueritatis, & docens omnem ueritatē, sicut & Psalmista dicit, spūs tuus bonus deducet me in terram rectam: custodit animam, ne subrepat spiritus deceptio nis, uere extraneus, quia ueritati contrarius. Hic iam fructus est magnæ fidei, quæ ianuā, (sicut sus

Matth. 8.
Modica

Marci. 14.
Matth. 14.

Matth. 2

Matth. 14.

Lucæ. 22.
Magna.

Danie. 3.

2. Cor. 5

Effectus cōsolationis paraclēti.

Psalm. 93.

Prouer. 14.

Psalm. 119.
Hōies mūdā nī mortem uiment.

Eccle. 4.

Beati lugētes

Matth. 5.

Psalm. 142